

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Rodný důmek v MUSINCI

JAN HUS

Dramatickou báseň od Josefa K. Tyla

ve Vršovickém divadle MANA
v režii Bohumila Gondíka uvádí
Divadlo pod Petřínem - Sokol Kampa
se svými hosty a Divadlo Bozděch Vršovice

Premiéra 29. 5. v 19.00 na Noci kostelů, dále hrajeme
23. 6. v 19.30, 6. 7. ve 20.00, 15. 10. v 19.30, 19.11. v 19.30
www.vrsovickedivadlo.cz

Husův rok 2015
PRÁZSKÁ DIEČEZE
Zařazení nad cyklem představení
Husův rok v Husově sboru převzal
patriarcha Církve československé husitské pan Tomáš Butta
a senátorka Parlamentu ČR paní Ivana Cabrnáčková

Blíží se svátky vysvobození z nacistické okupace a já z toho mám zvláštní pocit. Sám jsem okupaci nezažil, takže si těžko dovedu představit tu radost, kterou lidé na jaře 1945 prožívali. A přece byli naši rodiče zklamáni. Netrvalo dlouho a dostali se do situace, kterou bych také nechtěl zažít: padesátá léta. Další vysvobození přišlo za dalších 40 let. Bylo o to nádhernější, že nebylo následováno dalšími padesátými léty. A přece nejsme spokojeni. To vysvobození, po kterém toužili už staří Izraelité, nestačí. Ani dvě tři taková vysvobození nestačí... A nestačí ani žádné podobné, jaké si jen umíme představit. Je nutné vysvobození z těžšího otroctví, z otročení hříchem. Ale co to je hřích? A co proti němu dělat? Ono se vlastně nic dělat nedá. My nic dělat nedokážeme.

Protože ti, kteří se snažili vystríhat se všech zlých činů, svých i druhých lidí, často způsobili snad ještě více škody, než kdyby nedělali nic. A ti, kteří nedělali nic, jim zlo umožnili. Takže se v tom vezou stejně. Apoštola Pavel říká: „Není totiž rozdílu, všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“ (Římanům 3:23). Takže tudy cesta nevede, spartán nebo slávista, člověk sám nebo v partě, si z hříchu nepomůže. Musím být vysvobozen z hříchu. Ne jen z konání hříchu, ale ze zotročení hříchem. To je ta pravá svoboda. Vnitřní svoboda.

A jak být vysvobozen? Pavel pokračuje: „jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupení v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hří-

chy“ (3:24). Tím nebudu automaticky lepší, než druzí lidé. Dokonce tím budu asi subjektivně mít pocit, že jsem větším hříšníkem. Protože vidím, jak je Pán Bůh tak laskavý a dokonalý a já tak plný nedostatků a vad. K tomuto pochopení by mělo vést pravé posvěcení.

Já to pro sebe vysvětluji přirovnáním ze sportu. Kristus mě vysvobodil tak, že za mne prohrál, i když jsem se já sám nekvalifikoval, on mě rovnou poslal na Olympiádu. Když poběžím ze všech sil, abych mu neudělal ostudu, neodsoudí mne. Nebude se mi smát. Nic si nemusím zasloužit. A nepotřebuji být osvobozen z okupace Římány, nacisty, komunisty ani nikým jiným, o kom ještě nevím.

Nejsem nevděčný za vnější osvobození. Za osvobození, kterého se Izraelcům v době Ježíše Krista nedostalo, ale našemu národu ano, a dokonce opakovaně. Jsem rád, že už nežiju pod Husákem. Ale mám mnohem víc než to. Byl jsem vysvobozen z otroctví sebe samotného, z beznaděje, marných pokusů být lepší než druzí ať to stojí, co to stojí. Mne nebo ostatní. Vysvobození k novému životu v Ježíši Kristu.

Oldřich Stehlík

MODLITBA ZA SVĚTLO

Bože naší spásy, s vděčností si připomínáme, že ke svobodě jsi vedl svůj lid oblakovým sloupem ve dne a ohnivým sloupem v noci. Když smíme chodit ve světle tvé přítomnosti, dej, at se stále radujeme ve svobodě tvých dětí! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen

NEDELE V KVĚTNU

IV. neděle po velikonocích (Cantate)

3. května 2015

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Aleluja.

(Žalm 98,1.2)

První čtení: Skutky 8,26–40

Druhé čtení: 1. Janův 4,7–21

Evangelium: Jan 15,1–8

V. neděle po velikonocích (Rogate)

10. května 2010

S plesáním to oznamujte, všude rozblašujte, roznesťte to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja. (Izajáš 48,20)

První čtení: Skutky 10,44–48

Druhé čtení: 1. Janův 5,1–6

Evangelium: Jan 15,9–17

Oslavení (Nanebevstoupení) Páně

14. května 2015

Panovník je mezi nimi, ze Sinaje táhne do svatyně. Vystoupil jsi na výšinu, ty, kdo byli v zajetí, jsi vyvedl. Aleluja.

(Žalm 68,18–19)

První čtení: Skutky 1,1–11

Druhé čtení: Efezským 1,15–23

Evangelium: Marek 16,15–20

VI. neděle po velikonocích (Exaudi)

17. května 2015

Hospodine, slyš můj hlas, když volám. Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: Hledejte mou tvář. Hospodine, tvář tvou hledám. Svoji tvář přede mnou neukrývej. Aleluja.

(Žalm 27,7.8.9)

První čtení: Skutky 1,15–17.21–26

Druhé čtení: 1. Janův 5,9–13

Evangelium: Jan 17,6–19

Vigilie Hodu Božího svatodušního

sobota 23. května 2015

Pokropím vás čistou vodou a budete očištěni od všech vašich nečistot. Do nitra vám vložím nového ducha. Aleluja. (Ezechiel 36,26–27)

První čtení (varianta I): Genesis 11,1–9

První čtení (varianta II): Exodus 19,1–8

První čtení (varianta III): Ezechiel 37,1–14

První čtení (varianta IV): Jóel 3,1–5

Druhé čtení: Římanům 8,14–17.22–27

Evangelium: Jan 7,37–39

Hod Boží svatodušní – Vylití Ducha svatého

24. května 2015

Lidově: Letnice či Padesátnice (Pentekosté) Sesíláš-li svého ducha, jsou stvořeni znovu, a tak obnovuješ tvářnost země. Aleluja.

(Žalm 104,30)

První čtení: Skutky 2,1–11

Druhé čtení: Římanům 8,22–27

Evangelium: Jan 15,26–27; 16,4b–15

I. neděle po svatém duchu - Nejsvětější Trojice

31. května 2015

Hospodine, pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.

(Žalm 8, 2)

První čtení: Izajáš 6, 1-8

Druhé čtení: Římanům 8, 12-18

Evangelium: Jan 3, 1-17

Sk 3, 12-19

1J 3, 1-7

ev. Lk 24, 36b-48

DEFINITIVA

Voskovec s Werichem kdysi zpívali o tom, že „nikdy nic nikdo nemá míti za definitivní.“ Z jejich bohatého repertoáru je to v pořadí již třetí píseň, kterou cituji ve svých kázáních. Píseň Život je jen náhoda mě kdysi inspirovala k úvaze o roli náhody v lidském životě. Tu materialisté povýšili nejen na hybný moment evoluce, ale je označována jako rozhodující činitel i v samotném procesu vzniku života. Jak vznikl život? Náhodou, život je jen náhoda. Kde se vzal rozum? Náhodou se přihodil. Rozumnost a řád jsou dílem náhody. Zní to docela rozumně, mně ovšem pouze za předpokladu, když vezmu v potaz výrok Anatola France o tom, že náhoda je Boží pseudonym tam, kde se Bůh nechce podepsat svým jménem. Věřit v neomezenou moc náhody je podobné jako věřit tomu, že když poslepu budeme skládat písmena k sobě, v závěru složíme dokonalou báseň, máme-li opět parafrázovat klasický výrok. Druhou písni dvojice V a W, kterou jsem připomínal, byla ta o Davidovi a Goliášovi. Ta má pro kazatele až výjimečně silný katechetický náboj v často citovaných verších: „...klidně sedte na židli, čtete Bibli – tam to všechno je.“ Skláním se před velikostí levicově orientovaných umělců, kteří vysekli takovou poklonu moudrosti obsažené v Bibli. No a konečně třetí moje citace z klasiků Osvobozeného divadla je ta dnešní o definitivách,

které nikdy nikdo nemá míti za definitivní. Krásně se mi hodí jako uvozující motiv k velikonočnímu kázání o Vzkříšeném Kristu. Kdybych měl parafrázovat vlastními slovy, jak rozumím z pohledu křesťana velikonočnímu poselství, možná bych nejprve zanotoval Voskovce s Werichem a potom řekl něco v tom smyslu, že tváří v tvář Vzkříšenému Kristu rázem berou za své veškerá definitivní. Nejenom některá, ale naprosto všechna. Ježíš umřel na kříži a pro ty, kteří se toho stali svědky to bylo naprosto zřejmé definitivum. „Umřel a byl pohřben“, tak popisovalo tuto skutečnost starokřesťanské přesvědčení o velkopátečních událostech. Umřel na kříži, jeho život skončil, položili ho do hrobu: konec, tečka, definitivum od té chvíle na věky věků. „Už se ti nikdy znovu nepodívám do očí, žádná jistota nebo překvapení, konec – všeho co trvá, konec našich promyšlených plánů,“ tady posluchači znají populární hudby 20. století jistě poznávají můj útek od Voskovce s Werichem ke klasikovi jiného žánru, frontmanu skupiny The Doors, americkému básníku Jimu Morrisonovi a jeho slavné písni The End, častokrát hrané právě na pohřbech a v rozlučkových síních, kde dokresluje tato píseň atmosféru definitivního konce lidského života. Smrti, na rozdíl od života rozumíme jako zřejmému definitivu, před kterým jednou kapituluje všechno

živé – s jedinou výjimkou Toho, který sám je Životem. Žijeme ve světě nespočetných definitiv, přímo vezíme v definitivech, kterých je tu více, tu méně, přičemž to absolutně největší je jistota konce všeho, co žije. Moje učitelka z vysoké školy, profesorka Haškovcová nazvala jedno ze svých moudrých pojednání o konečnosti lidského života Rub života, líc smrti. Život a smrt patří k sobě jako dvě strany téže mince. Nemůže být jedno bez druhého. Víra v Krista, nikoliv v Ježíška z dávných dní, ve kterého jsme snad věřili jako děti, ale v živého Krista, který otrásl branami smrti, je defakto zpochybněním veškerých definitiv i toho největšího z nich: smrti. Věřit v živého Ježíše dva tisíce let po jeho smrti je stejná pošetilost, jako věřit v to, že žije druhého dne po sobotě, kdy přišly k jeho hrobu plačící ženy. Ony i my jsme na tom naprosto stejně. Tím největším balvanem na nás ležícím není kámen od „dveří hrobových“, ale vědomí, že veškeré životní vzepětí bude dříve nebo později tímto kamenem, tedy smrtí překryto a poraženo. Víra v živého Krista je překročením i toho největšího definitiva. Proto se Kristus nerodí o vánocích, ale o velikonocích. Vánoce patří dávnému Ježíškovi, velikonoce – to je vítězství přítomného a živého Krista nad smrtí – zprávou o tom největším bláznovství, co kdy svět slyšel, že ten, který byl mrtev, zase žije. Ta největší pochybnost se nerodí o vánocích – o těch panuje víceméně shodný konsensus přijímaný věřícími i nevěřícími, ale teprve velikonoce přinášejí světu pochybnost největší, tak velikou, že větší nikdy

předtím nepřišla a nemůže přijít ani potom, a sice zpochybnění samotné smrti. Není větší pochybnosti, nežli zpochybnění největšího definitiva. Tuto pochybnost přinesl do světa Kristus, respektive ti, kteří uvěřili, že byl Vzkříšen. Hans Küng říká, že víra ve Vzkříšení je radikalizací pradávnej židovské víry ve stvoření světa. Pokud svět je stvořený a jeho součástí je i život, potom Vzkříšení je jen prodloužení této prapůvodní stvořitelské linky, která se v plnosti ukázala na Kristu. Jestliže věříme na „náhodu“ bez toho, jak ji definoval Anatol France, potom jsme se „náhodou“ narodili, „náhodou“ žijeme, ale nikoliv „náhodou“ jednou umřeme. Život je nahodilost, smrt nikoliv – ta je jistotou mimo oblast jakékoliv náhody, třebaže i smrt dokáže být nahodilá – pokaždé se však jedná v jejím případě o „pseudonáhodu“. Jestliže však náhodě rozumíme jako podivuhodné Boží mocí se kterou jsme se potkali „čistě náhodou“ v živém Kristu, potom i o nás platí všechno, co bylo řečeno prve: „náhodou“ jsme se narodili, „náhodou“ žijeme, ne „náhodou“ umřeme, ale „náhodou“ – a to je moje víra: BUDEME ŽÍT!

Amen

*Kázání o II. neděli po velikonocích
v Husově sboru ve Vršovcích
19. dubna 2015*

PROGRAM NA KVĚTEN

3. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
7. 5.	čtvrtek	19.30 hod.	Pankáč v kostele - autorské čtení z knihy biskupa CČSH Juraje Dovaly. Svůj text představí autor spolu s pásmem vlastních písniček na kytaru	Centrum MANA
10. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
17. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
22. 5.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
24. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
29. 5.	pátek	19 hod.	Josef Kajetán Tyl - Jan Hus	Divadlo MANA
29. 5.	pátek	21 hod.	Noc kostelů - Varhany JINAK! Novosvětská a Vltava na varhany v podání Kamila Vavreka	kostel
29. 5.	pátek	22 hod.	Pražští pěvci zpívají pro Husův sbor - koncert v rámci Noci kostelů	kostel
30. 5.	sobota	10-15 hod.	Bibliodrama - pojdte poznat nejenom Bibli, ale také sami sebe.	Divadlo MANA
31. 5.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA
produkce: Lenka Němečková, tel.
778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: produkce@vrsovickedivadlo.cz
lenka.nemeckova@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

22. dubna se konal v Divadle MANA koncert Václava Neckáře s názvem Mezi svými. Název koncertu odkazoval nejenom k nejnovější desce, kterou Václav Neckář vydal na podzim loňského roku, ale také ke skutečnosti, že církevní příslušnost má tento populární zpěvák v Církvi československé husitské. Do posledního místa vyprodaný sál, ovace ve stoje a vřelé přijetí - to všechno potvrdilo, že Václav Neckář je v Divadle MANA skutečně „mezi svými“. David Frýdl závěrem koncertu přednesl hlavnímu interpretovi své poděkování, které přetiskujeme.

Milý Václave,

před rokem jsem zde na prknech Vršovického divadla MANA pronášel své laudatio pro výpravčího Hubičku, alias Josefa Somra, k jeho kulatinám. Nenapadlo mě tehdy, že až se rok s rokem sejde, budu tady mít dalšího ajznbnoňáka, Hubičkova mladšího, a v oblasti tělesné lásky méně poučeného, kolegu z Kostomlatského nádraží – Miloše Hrmu, alias Václava Neckáře. Jako mi bylo Hubičkovo razítkování dámského pozadí v mém dospívání inspirací, tak naopak Hrmova dysfunkce mě už od puberty naplňovala čirou hrůzou. Dnes oba víme, Miloši, pardon, Václave, že kdyby mělo zůstat jenom u toho, byl by život procházkou růžovým sadem.

Co se týče hudby, byl bezesporu rok 1943 silným ročníkem, s každým dalším rokem zrající jako víno. Otevřela ho v lednu toho roku paní Joplinová, když porodila dceru Janis. Za ní následovala paní Neckářová, která v říjnu porodila Václava a do třetice uzavírá tento skvělý hudební ročník o měsíc a dva týdny později paní Morrisonová porodem svého nejstaršího syna Jima.

Václave, z té hvězdné trojice jste už zůstal jenom Vy a jsem upřímně rád za to, že na rozdíl od svých jmenovaných zahraničních kolegů a vrstevníků, jste neměl ambice vstupovat jako oni do pověstného Klubu dvacetisedmiletých, ale i v dvaasedmdesátém roce svého života stále stojíte na podiu a zpíváte. V tomto směru Vaši strážní andělé odvedli kvalitativně lepší práci, nežli u obou jmenovaných. Na druhou stranu je nutno podotknout, že to s Vámi měli o poznání jednodušší v tom, že jste, alespoň co je z veřejných zdrojů známé, nejel ani ve svém rockovém období v tvrdých drogách. Navíc Vám k tomu zástupu andělů, a v hebrejské tradici se tito poslové Boží lásky nepočítají v jednotkách desítek, ale tisíců, přidal Hospodin i jednoho bez křídel, a tím je Váš mladší brácha. V dětském věku jste si ho jako starší sourozenec označkoval přezkou od bačkory, kterou jste po něm hodil, a on Vám to teď vrací tak, že Vás z těch bačkor tahá na podia a nutí zpívat. Dobře dělá, protože my, Vaše posluchačstvo, můžeme stále ještě sklízet plody toho pozdního sběru mimořádně podarovaného ročníku 1943. S Janis Joplin jsem se vzhledem k svému datu narození minul úplně a jsem odkázán jenom na archivní nahrávky. Dokud byl naživu Ray Manzarek a s Robbie Kriegrem jezdili po světě v pitoreskním The Doors Revivalu, chodil jsem na jejich koncerty – až do Paříže jsem za nimi jel, za Jimem na Père-Lachaise, na ně

pak večer do Bataclanu a alespoň díky nim si mohl představovat, jaké to asi bylo, mít na podiu Jima Morrisona. Mimochodem, víte, že jste mu asi na dvou fotografiích z té doby byl až neskutečně podobný? Jsem Pánu Bohu vděčný, že nemusím chodit na Václav Neckář Revival, a mám Vás tu všechny pěkně pohromadě. Tímto koncertem si vlastně plním svůj sen, potkat se na jevišti s někým, kdo je mi v hudbě výjimečnou inspirací, je naživu a zároveň finančně dostupný tak, abych si to jako pořadatel mohl dovolit bez obavy, že skončím ve vězení pro dlužníky.

Když jsem pěl svou ódu na Pepíčka Somra, činil jsem tak slovy názvů jeho neznámějších filmů. Pokusím se tedy o něco podobného, Václave, i ve Vašem případě, přičemž použiji jména některých Vašich písniček. Tak tedy:

Milý Václave,

MÁ LÁSKO MLADÁ... (tak se také jmenovala jedna z Vašich písní), JAK SE TAK DÍVÁM do Vaší tváře, BRÁNÍM SE DOJETÍ a nemůžu nepřiznat, JAK TEN ČAS LETÍ. Jste tady MEZI SVÝMI v Divadle MANA, uprostřed těch, kteří Vás mají rádi, a JSEM TADY JÁ, abych nám všem připomněl, že ČASY SE MĚNÍ, ZLÝ ČASY ODCHÁZEJ, ale co zůstává je láska: LÁSKA ZTRACENÁ, LÁSKA USPĚCHANÁ a DOBROU ZPRÁVU JÁ PŘINÁŠÍM VÁM, že VYŠLA HVĚZDA JASNÁ, kterou je láska, nad níž větší není, a to je láska Boží. Šepotem svých křídel nám ji dosvědčují naši ANDĚLÉ STRÁŽNÍ, ALE TOHLE NENÍ PÍSEŇ O LÁSCE ani o tom, že oheň dohasíná, ale naopak, že DOBRÝ ČASY jsou teprve před námi. A tak DEJ PÁN BŮH DOBREJ DEN, Vám Václave – MUŽI MNOHA TVÁŘÍ, i nám. I díky Vašemu životnímu příběhu vím, že V BRYNDĚ NEBUDU SÁM, když mám kolem sebe ty, kdo mi jsou nablízku a kterým já mohu být jejich bližním. Proto tedy,

*DEJ NÁM PÁN BŮH DOBREJ DEN,
co nejmíň slz, hodně zdraví,
den sváteční ať se slaví,
a králíkům – ať chutná krmení.*

A dá-li Pán Bůh to dobré zdraví, alespoň trošičku, co by se za nehet vešlo a do Vršovic ujelo, zvu Vás letos o Vánocích na PŮLNOČNÍ k nám, garantuji Vám, že v prázdném kostele rozhodně stát nebudete!

David Frýdl

SVÁTEK MATEK (dceři)

Blahopřeji ti k titulu nad tituly.
Jak ocenit jej vděčně obdivně a zkrátka?
Ty dárkyní života jsi - matka
k níž život zrozený se tulí...

OSAMOCENÍ (vnoučatům)

Hmat odsouzený k hladovce
hladoví po dotyku pohlázení
častěji u vdovy a u vdovce
kteří si i stisku ruky cení.

Zvlášť dětská ručka vnoučete
lahůdkou vjemů je - co sytí.
Z očí se o ní dočtete
těch kterým prodlužuje bytí.

Motto: dle průzkumu 60%
studentů věří v „duchovno“

V cosi kdesi
kdosi
jakýsi kterýsi
žádný.

O Bohu nepadlo
ani slovo.
„To Slovo bylo
u Boha.
To Slovo bylo Bůh!“

S VĚKEM

Uč se odpouštět...
Jistě víš komu!

Odnauč si připouštět...
Jistě víš co!

Co sobě? Komu co?

LIST JAKUBŮV I, 22

„Buďte činitelé slova, ne toliko
posluchači“
ne psavci rétoři rádci
staňte se činiteli beze slov
a to stačí!!

P. S.

Proměňovat slova ve skutky
jsou ty nejušlechtilejší pohnutky.

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO IV.

Vyskočil jsem, šel na jeviště, vzal nápovědovi knihu, přetrhl jsem ji a vykřikl: „Ne, tuhle lechtivou hru hrát nebudeme – peníze vrátit!“

Utekl jsem domů a nikoho k sobě nepustil. Dolfičce jsem řekl, co jsem udělal, a že se večer nehraje. Podívala se dlouze na mne a neřekla ani slovo, viděla moje rozčilení a věděla, že by v této chvíli nic se mnou nepořádila. A já měl v duchu radost, že jsem dovedl zvítězit sám nad sebou; že jsem našel sílu znemožnit představení, které ani zdaleka neodpovídalo mým tužbám.

Večer se hrnuli lidé v houfech do divadla. Nehrálo se. Peníze za prodané vstupenky se vracely. Dolfička pak doma jen tak mimochodem prohodila, že snad to byla přece jen škoda. Na to zas já neřekl ani slova. Ale buď jak buď, jedno vyprodané představení by nás nebylo stejně zachránilo.

Ale byly i chvíle radostnější za našeho působení v Jiráskově divadle.

Krásný večer jsme tam zažili v září 1931 při premiéře Bernsteinova „Israela“, který nebyl v Praze nikdy hrán patrně pro choulostivý námět. Vždyť v části publika ještě stále žil antisemitismus. Režíroval jsem tuto hru a vytvořil v ní také velkou hlavní roli. Vévodkyni hrála J. Maškovská a A. Kostka hrál opata. Syna vévodkyně ztělesnil jako host F. Mayer, tenkrát člen divadla Akropolis na Žižkově, který jej již dříve hrával u nás na venkově. Ku podivu i divadelní referenti denních listů projevíli tenkrát o představení zájem a přišli se podívat.

Před začátkem přiběhla ke mně Dolfička do zákulisí a sdělovala mi, že právě přivítala prof. dr. Vodáka s paní, který jí naznačil, že je velmi zvědav, jak máme hru oblečenu; že to viděl v Paříži a „členové klubu“ měli prý skvělé uniformy. Vodákova starost právě před počátkem představení mě příliš nepotěšila. V originále o nějakých velkolepých uniformách nebyla vůbec zmínka a první jednání, které se odehrává v klubu, jsme hráli prostě ve fracích.

Představení však bylo tak dobře připraveno, že úspěch byl okázalý i bez těch skvělých uniforem.

Čirou náhodou jsem se setkal s prof. dr. Vodákem druhý den na nějaké premiéře ve Vinohradském divadle a k mé opravdové radosti neskrblil upřímnou pochvalou našeho představení a zvláště vyzvedl můj výkon, který prý byl hoden velké scény. Referát do „Českého Slova“ nepsal bohužel sám, ale zřejmě dal k němu své instrukce:

„Israel“. Hra o třech dějstvích. Napsal Henri Bernstein. Přeložil V. Stein. Režie J. Burda. Výchova J. Pokorný a V. John. Po první v Jiráskově divadle 8. září 1931.

Patří se jistě za velkou zásluhu počítat, že předměstské divadlo v dnešní době, pachtící se všemožně za hrami především veselými a zábavnými, s příkladnou péčí a finančním sebezapřením nastudovalo dílo tak valné a umělecky zajímavé, jako je Bernsteinův „Israel“.

Už proto, že jedna ze stěžejních her u nás zbytečně zanedbávaného francouzského dramatika nebyla v Praze ještě dávána, a za druhé, že soubor Jiráskova divadla, vedený ředitelem Burdou, mohl se pražské kritice představit způsobem skutečně reprezentativním.

VZPOMÍNKY NA VRŠOVICKÉ DIVADLO IV.

...Soubor Jiráskova divadla dal si na provedení velmi záležet. Úlohy byly svědomitě namerovány a i rušný a přece spořádaný průběh událostí v klubové místnosti svědčilo pečlivě a pozorné režii.

Hráno bylo sice trochu po staru a vzrušená místa se hojně vydeklamovávala, než na malých jevištích nutno obecnostu především zláskat a ne zvykat novotám. Ředitel Burda ukázal se v úloze židovského bankéře jako charakterní herec vzácně kázně, jenž umí hospodařit s přízvukem a zachovat figuře jednotící ladění. Výkon, za který by se nemusil stydět na žádné velké scéně. Přirozený tón oproštěný od manyry velmi svědčil p. Mayerovi, jemu! praxe v divadle Akropolis šla velmi k duhu. Jeho Thibaut byl životný i přesvědčivý.

Vévodkyni nakreslila pí. Mašková s porozuměním jak pro přidušený vzlyk matčina pohnutí, tak pro široký rozmach náboženského fanatismu. Solidními pány ze společnosti zvláště v plynulé konverzaci byli pp. Bittl, Sláma, Bohuslav a Pospíšil, zatím co opatu Silvanovi dal p. A. S. Kostka hojně demonické působivosti. Výprava na malé rozměry jeviště rozřešena byla dovedně a epizody v ni-čem nerušily dobrý dojem premiéry. Její úspěch u slušně zaplněného hlediště byl srdečný. Představení, jež slouží malému divadlu jen ke cti.

Druhý zajímavý večer v Jiráskově divadle jsme prožili při představení původní české hry J. Babky „Nový spasitel“. Autor měl již nějaký divadelní úspěch za sebou j nejvíce byla až dosud hrána jeho veselohra „Klepny z našeho domu“.

Pozvaní divadelní referenti přišli opět v plném počtu. Pravda, hru samu pro její odvážný námět, na který prý autor dosud nedorostl, trochu pocuchali, ale zato zdůraznili vtipnou režii i poctivou práci celého souboru Jiráskova divadla.

Jindřich Vodák v „Českém Slovu“ napsal:

SERUM PANUJE

J. Babka: Nový spasitel. Hra o 12 obrazech. Ve vršovickém Jiráskově divadle po první v úterý dne 13. října 1931. Režie a scéna J. Burdy.

To už je stará zkušenost. Když se v některé naší divadelní novince vynoří příhodný časový motiv, jehož se může všelijak snadno využít v různých obměnách, zmocní se ho co nejdříve zase druhý a třetí výrobce, aby na něm zkusil svůj podnikavý um. Uplynulo jen málo měsíců od smíchovské původní a ženské veselohry, v níž serum proti lásce, zprvu radostně uvítané, vzbudilo brzy prudkou bouři odporu, a už je tu v Babkově „Novém spasiteli“ druhé podobné serum i s podobnými následky.

Dramatického živilu je v celém tom úsilném skládání poskrovnu, první obrazy rozvlékají se v samém přednášení do vzduchového prostoru, Z prostředních lidnatějších obrazů žádný nevyzní v pravý smysl ani se žádný mocněji nerozvine v živý, určitý, závažný děj, a obrazy revoluční jsou většinou naivní obsahem i postupem. Babka odvážil se někam, kam ještě nestačí, rozpiál křídla k vysokému letu, ná něj!. není vycvičen, a podstoupil úkol, jeho! složitost a rozměr ho nutně přemáhají. Arci, „mužně padnout není menší chvála“.

Josef Burda, Aby se nezapomnělo, Praha 1958

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Helena Zezulková (1954)

David Frýdl (1974) – farář
Miroslava Pražáková (1942)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 24. 4. 2015

Jednání RS bylo zahájeno zpěvem písně č. 146 a modlitbami členů RS.

Pan T. uvolnil byt č. 1 a zůstává dlužen 10.600 Kč (dlužnou částku nebude RS vymáhat, neboť propadla kauce ve výši 13.000 z důvodu předčasného ukončení nájmu a dluh se pokryje z propadlé kauce)

Diecézní rada CČSH podpořila projekt třech divadelních představení k výročí MJH v Husově sboru ve Vršovicích částkou 10.000 Kč.

1) divadelní představení Jan Hus od J. K. Tyla dne 29. 5. v 19.00

2) divadelní představení Návrat mladého prince

3) divadelní představení Hus až do konce od Miloše Štědrone (uvedení dne 3. 6. 2015 19:30)

RS v té souvislosti schválila uvolnit jistinu (kauci) 60.000,- Kč na zapůjčení kostýmů k divadelním představení Jan Hus.

RS schválila sociální pomoc 2.000,- Kč z Desátkového fondu panu M. z Ukrajiny, který chce požádat v ČR o azyl. Po příjezdu z Ukrajiny se ocitl v tíživé finanční situaci.

RS schválila paní S. jednorázový dar 6. 603,- Kč a následně pravidelnou pomoc z Desátkového fondu 1.500,- Kč měsíčně od 1. 5. 2015.

RS stornovala dar 20.000,- Kč NO Praha-Spořilov na výstavbu zvonice z důvodu nemoci faráře a pozastavení výstavby zvonice. RS schválila přesunutí této částky na pomoc vyhořelému kostelu CČSH v Mirovicích

Bratr farář informoval RS o poškození střechy Husova sboru způsobené větrnou bouří. Oprava bude pokryta z pojištění budovy sboru.

Bratr farář informoval RS o nutnosti započítí rekonstrukce bytu č. 6. V 1. fázi je nutná rekonstrukce oken a ve 2. fázi výstavba ústředního vytápění.

Bratr farář informoval o aktuálním stavu účtů ke dni 24. 4. 2015 a seznámil její členy s plněním rozpočtu.

*Ze zápisu z jednání Rady starších vybral David Frýdl.
Úplné znění zápisu je k dispozici členům sboru ve farní kanceláři.*

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.